

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani Cum Divorvm Elogiis In Singvlos Anni Dies Distribvtis

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1637

Julius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44055

J U L I U S.

S. RUMOLDUS EP. MART. I. Iulii.

Quid mirum, ô parentes, si quos vobis DEVS tantisper concedit filios, cum lubet, aufert iterum? Suum ille repetit, & quas vos in liberis delicias quæritis, amore, si fas est dicere, etiam ille deperit. Ita RUMOLDVM Davidis Scotorum Regis filium, non nisi precibus extortum, in tempore sibi iterum vindicavit, Angelo missio, qui juvenem edocuit, quantum æternatura regna perituris antistarent. Quare RUMOLDVS cælo jam tum oculos circumferens facillè sponsam, sceptrū patrium & ad eò humana omnia despexit. Sed & Pontificatum Dublinensem, cum patre demortuo ad regni gubernacula abstrahere illum cives vellent, fugâ deseruit, iterum ad hoc optimo consiliario Angelo usus. Hoc tam bono Duce Romam, inde in Brabantiam profectus Adoni Comiti precibus suis apud DEVM filium impetravit, & hunc ipsum, ut bis se RUMOLDO deberet, aquis haustum in vitam restituit. Inter hæc dum templum alienâ liberalitate, sed suis curis, ædificat, geminæ operæ consilium viri è medio tollendi ceperunt, opum, quas ingentes penes ipsum credebant, hereditatem paricidio adituri. At tanti sceleris merces fuit nummus tergeminus repertus. Corpus in fluvium abjectum cæleste prodidit lumen, quod omnem ab eo loco noctem fugabat. Extraxere igitur pisces RUMOLDVM mortuum, ingentem tamen vel talem Adoni comiti prædam. Ex Lippeloo.

Expecta quotidie finem vitæ, & ad iter illud te para;

quâ

quã enim horã minimè putas, mandatum afferetur: v& autem illis, quos tunc imprudentes opprimet & imparatos. Cordis compunctio est curandis hominum animis. medicina. S. Ephrem de Vitã spirit.

S. EBERHARDUS EPISC. 1. Iulii.

EBERHARDVS gente Bojus, genere Comes, cum è Collegio Bambergensium Canonico- rum ad Religiosorum se juvenis transtulisset, à suis inde nolens extractus & in Gallias est aman- datus; ut (quod hodie etiam amat fieri) cum veste mores sanctos & sanctiora proposita poneret. Sed non præpotuere Numini amicorum inimica con- filia. Redux enim in idem monasterium se abdi- dit; Biburgensi dein Asceterio, mox etiam Salif- burgensi Episcopatu jussus præesse, in miseros, si- quisquam alius, pius fuit. Itaque Promum Con- dum etsi feniculum insequi hospitem Biburgo Ra- tisponam usque compulit, & quem transeunti ne- gaverat, vini haustum deferre: ipse, cum Italiam peteret, agræ mulierculæ equum cessit, & pedes Apenninum conscendit. Elephantiacorum cum & corpora & animos curaret, reddente ex his uno cum vomitu Divinum Epulum, ore suo omnia excepit, nec multò post cognovit, sub agro illo CHRISTVM latitasse virtutis suæ exploratorem. Dum vixit, nulli unquam quidquam MARIÆ no- mine petenti denegavit, ideoque mortuum non- nemo sinu MAGNÆ MATRIS velut infantem fo- veri vidit, & nectare, quod ipsa illi VIRGO libavit, inebriari. Quid hîc agitis, Sodales Mariani? Ma- trem esse vestram MARIAM vultis? pauperum pa- tres este. Et profectò aut filii MARIÆ non estis, aut Fratri EBERHARDO sinum invidetis. *Ex tom. 2.*

Henric.

Henric. Canis. & tom. I. Bav. S.

Vtinam sapiamus ad presentis vitæ moderationem! utinam intelligamus ad præteritæ correptionem! utinam devotâ in Deum fide provideamus, ut felicem habeamus, ipso miserante, consummationem! S. Bernard. in ferm. 2. de SS. Pet. & Paul.

S. SIMEON SALUS CONF. I. Iulii.

Quisquis vestium splendorem quæris, cum SIMEONE, si oculos habes, videbis, si animum, etiam induēs. Nempe cœnobium ingresso cum adolescentulus nuper religiosâ veste indutus occurrisset, vidit cœlestem inter comitatum multo lumine insignem & Angelico habitu regiâque coronâ exornatum incedere. Quare eandē dignitatem cum JOANNE fratre tam diu ambivit, dum uterque est potitus. Sed & Philosophum videbis in uno SIMEONE geminum; Heraclitum inquam & Democritum, sed Christianum. Nemo alius tam doctè aut flendo risit, aut ridendo deflevit mundi insaniam. Nempe Emesam urbem ingressus mortuumque canem fune trahens omnes pueros post se, mox omnem civitatem traxit, fuitque Sapientiæ Magistro risus, plausus; convitia & verbera, merces, & ingens quidem nihil aliud querenti. Interea risum comitata sunt compluria miracula. dæmones mali alapâ pulsi, cantu proscripti; carbones sive in pallio sive in manu, innoxii splendorem virtutis prodidere. oculi sinapi, aceto, alioque curati, hæretici & infames mulierculæ sapere à Stulto docti, qui scilicet jam oracula etiam dabat. Et fuit cum flagello urbis columnas aliquam multas castigavit, illud addens *state: saltandum vobis est.* & ecce saltarunt illæ terrâ movente, fed

sed steterunt cadentibus aliis. Pueros alio tempore quamplurimos perbenignè salutans in ludo supplicavit pro his Magistro, ne caderentur, quòd longum illis iter instaret. Et hoc eis nimirum mors indixit paulò pòst per urbem grassata. SIMEONIS quoque funus cum pauculi homines curarent, adfuere Angeli, & Iesum an epinicium? cantarunt totius Orbis Mimo. *Sur.*

Per Christum sensibus innovatus abjectâ seculi huius figurâ, formam tuam in formam tui reduc Salvatoris, ut novitas sensuum tuorum in tuis actibus elucescat, & celestis homo celesti habitu jam gradiatur in terrâ. S. Pet. Chrysol. serm. 120.

VISITATIO B. MARIÆ V. 2. Iulii.

REDIBAT in astra Numinis ad MARIAM legatus, quem venturum terris nuntiaverat, cælo venisse nuntiaturus. At VIRGO DEO jam plena visendi ad cognatam Elisabetham studio in viam se dedit. Hanc monstravit, qui sub utero ivit comes, ingens MATRI, sed dulcis sarcina. Hic viæ laborem temperabat, hic properantibus pedibus alas addebat, ut expeditior nunquam iverit MARIA, quàm sic onerata. Jam sub aspectum mutuum venerant geminæ cognatæ, jam in amoris vincula brachia coiverant, cum gaudio gestiens in Elisabetha infans VERBUM in utero latens ex utero prodidit, jam tum vox clamantis. Tunc novo prodigio virginitas sterilitati, & sterilitas virginitati fœcunditatem est gratulata: tunc, quas texere Angelus cœperat MARIÆ laudes, pertexere Elisabetha, Domini Matrem salutare, quæ Ancilla venerat, super omnes illam mulieres efferre, ipsum cum primis laudibus in cælum tam sancti uteri hospitem

spitem tollere. Itaque oraculis domus personare, VIRGO lætitiâ etiam ipsa exultans, quo DEVM magnificaret, carmen canere, cui omnem palmam vates concedent. Certè ut Superi delicati sint (quippe dulci semper Musicæ affueta) tunc tamen terræ cantus probarunt: nec hodie puto facilius aures Marianis præbent, quàm MARIAM MARIÆ verbis laudantibus, tunc præsertim, si vox Virgo accedat, quam dicere ausim tam libenter audiunt Angeli, quàm nos Angelorum audimus. *Ex Hist. Evang.*

Sit in singulis Maria anima, ut magnificet Dominum; sit in singulis spiritus Maria, ut exultet in Deo: Nam et si secundum carnem una mater est Christi, secundum fidem tamen omnium fructus est Christus. S. Amb. l. 2. Com. in Luc.

S. OTHO EP. POMERAN. APOST.

2. Iulii.

OTHONEM Pont. Bambergæ Suevia donavit. Præter Xenodochia, structaque vel reparata templa quàm plurima, monasteria exædificavit XXI. Hominum DEO sacratorum aspectu præcipuè delectatus gaudebat his sive sacrificaturis, sive ad mensam accubituris ministrare & fercula osculo condire. In Pomeraniam cum movisset superstitionē expugnaturus, multæ illi pugnæ fuere, sed victor etiam, cum vapularet, abiit. Tandem manus dedit Regio, postquàm Pont. verbis blandis & munusculis captos duos adolescentulos, illi alios, hi alii iterum alios & parentes deniq; ipsos ad sacra nostra induxerunt. Ita post OTHONEM Apostolos Pomerania pueros habuit, quos, ubi sacro fonte lustrati sunt, à profanorum societate remo-

remotissimos voluit, ut neque jam lusus illis communis esset, quorum mores dissimiles esse oportebat. Bambergam redux vitam reliquam egenorum subsidio porrò impendit, magno operæ pretio. Nam vidit nonnemo in altissimo monte (Olympum diceres) ab omnis ætatis & sexûs hominibus palatium OTHONI è solidis gemmis adornari. Quid igitur superbia architectos toto orbe conquiris, ut cælum tibi in terris struas, quando obvios hos quotidie habes? Si nescis, cæci sunt, qui aream rectè designabunt: claudi sunt, qui tam pulchra saxa convehent; manci debilesque rectè absolvent, & in cælum tam nobile ædificium educunt. Ex DD. Bamberg. Gretseri.

Dulcis Domini JESU memoria, ô juvenis, fixa semper inhereat in mente tuâ: ut exercitationis tuæ cursus palma coronam accipiat. Tempus enim instat, in quo strenui præmia, ignavi ignominiam accipiant. S. Ephrē de Exercitatione.

S. LANDFRANCUS EP. 3. Iulii.

Nobiles cunas LANDFRANCUS Papiæ Italiæ urbe habuit, nobiliores nutrices, Musas. Harum in sinu non profanam modò, sed & sanctiorem sapientiam imbibit, ut *Lumē Magisterq;* Theologorum jam tum audiret. Sed poterat hic Magister amplius in fortunæ ludo quid discere. Ecce enim dum Gallias petit, in uno omnes captivæ bonæ artes abducuntur. Tulit ægrè ab initio servitutem tam liberaliter educatus; obstrepentibus puto in vinculis, liberioribus, è novem, Sororibus. At rectius severiores monuere. *Et, nimirū, ajebant, hoc tu fortuna didaëtron etiam Magister debebas; discipulus sanè hujus, si in captivo liberum errare animum nescias;*

*nescias; Si poëta es, absolves fabulam: si orator, persuas-
debis animo deditioem. Iam philosophus Orbem, etiam
in hoc angusto carcere perambulabis; denique si Lumen
es, si Magister, pulchrius in tenebris lucebis, & DEVM
è vinculis laudabis.* Ad hæc LANDFRANCVS tam cœ-
pit amare servitutem, ut amissus ex hac continuo
cœnobio se mancipaverit, utque in scholâ tam
sanctâ rectius proficeret, illiteratus videri volue-
rit. Sed Itali institores, quibus iter illac erat, ape-
ruere, quàm doctæ merces sub rudi cucullo late-
rent. Itaque primò scholis, mox asceteriis, tum
etiam Cantuariensi Ecclesiæ præfectus, anno M.
LIX. nobilem hæreticum Berengarium, spectante
& applaudente Româ, devicit. Triumphum ta-
men illi mors in annum LXXXIX. distulit. *Ex Ar-
noldo Wion.*

*Hujus vita dulcedinem relinquentes, jam nunc de
futuris sæculis quotidie cogitando etiam in hoc corpore
pragustare conemur; & exclusâ de sensibus nostris se-
cularium desideriorum amaritudine, quendam beatitu-
dinis saporem cordibus nostris attrahamus.* B. Cæsar.
hom. 26.

S. UDALRICUS EPISC. 4. Iulii.

Multum ætas tenera nutricibus debet, quæ
lac dederunt; plus illis, quæ pietatem instil-
larunt. Ipse è cælo UDALRICVS adstipulabitur.
Hunc puerum VViborada sanctissima virgo levi-
culè fortè cinctum castiore de lino cingulo dona-
vit, jussitque primò liberioribus sermonibus nec
linguam daret nec aurem; tum, quos mundus so-
cios dictitat, hostes duceret; mollem Cupidinem
cilicio absterret, ejus flammis sub pectore graf-
fantibus, verbis Ecclesiæ in adjutorium DEVM
exciret,

s. Iulii. exciret, simul digito in focum immisso incendiis incendia opponeret; feminas denique, vel se feminâ auctore, fugeret. His monitis velur lacte virtus UDALRICI crevit ridentis iridentium coævorum turbam, qui cum ludibrio, sed sine mendacio, Sanctum jam tum clamabant. Sed graviora testimonia jam Pontifici cælum dedit, è quo manus delapsa sacrificare cum UDALRICI manu est visa: Fluvium nunc in perforatâ navi, nunc sine illâ siccus trajecit: Contra Barbaros Augustam Vindelicorum obsidentes Ottoni Imp. præsentiam suâ nobilem victoriam peperit: VIRGINIS Augustanæ bona adversus rapaces manus tutatus commilites Cælites habuit, qui variis pœnis in prædones pugnarunt. Multis aliis miraculis illustris factus tamèn est pœnas se Numini debere, quòd successorem sibi nepotem (ceterà dignum) legisset. Proinde non nepotes sed pauperes fecit hæredes, in quos moriens etiam supellectilem sparsit. Sed nimirum sic vasa colligunt Pontifices in cælum migraturi. *Ex vitâ.*

Quid tibi necesse est, in eâ versari domo, in quâ necesse habes quotidie aut perire aut vincere? Quis juxta viperam securos somnos traxit? que etsi non percutiat, certè sollicitat. Securius est, perire non posse, quàm juxta periculum non perisse. S. Hieron. Ep. 47.

S. VVILHELMUS ABB. *s. Iulii.*

BOjariæ hic VVILHELMVS debetur, ex qua Boriundus Monachum Ratisbonæ induit. Hic omnibus omnino artibus excultus, Mathesin tamen præ cæteris coluit, quod multa atq; præclara monumenta ipsius loquuntur literis consignata. Eloquentiæ tantæ erat, ut sanctiorem Orpheum diceres,

diceret, qui saxa etiam traheret. Præsul Hirfaugiensis in miseris tam pius fuit, ut his vestiendis non semel panem se ipsum nudarit. Sed nimirum fœnus à nullis majus, quàm ab his ipsis, qui reddere nihil possunt, avarus speret. Hoc certè VVILHELMVS tunc tulit, cum in suorum usus pondo argenti V. ab ignotâ terris sed non etiam cælo manu abstulit. Quid jam horrea memorem, quæ, quòd VVILHELMI liberalitas exhaustisset, subitam miramque messem; quid cellam, quæ effuso per negligentiam vino, novam in dolio vindemiam viderunt? quid piscatum felicissimum? cum missum sæpius in aquas rete præter laborem inanem diu nihil, post imperio Divi Christi què nomine immisum ingentem piscium prædam retulit. Taceo hæc aliaque à morte miracula; & revocatam per VVILHELMVM ad primas leges D. Benedicti per omnem ferè Galliam & Germaniam familiam, & ad Religiosæ vitæ amorem vilissimaque in hac munia excitos Nobilissimos juvenes laudo, piscatum priori longè præferendum. Caterum atra sua VVILHELMVS propioribus oculis aspexit anno Christiano M.XCI. *Ex Trithemio.*

Eleemosynam, quantum possumus, & quamdiu vivimus, & ipsi habere, & aliis impendere festinemus, ut securi possimus in die Iudicii dicere; Da Domine, quia dedimus; nos fecimus quod jussisti, tu imple, quod promissisti. B. Cæsar. hom. 15.

S. GOAR CONF. 6. Iulii.

Iure meritissimo inter Apostolos suos GOAREM numerant Trevirenses, ut quibus ille superstitione implicitis inter primos DEVM nuntiavit. Sed dum illum æquis auribus vel maxime audivit popu-

populus, iniquis invidia oculis spectavit. Quare more suo subornavit, qui apud Archiepiscopum innocentiam ejus infimularent. Gemini erant è fraudibus & mendaciis compositi. Eos GOAR ad se venientes, ut vindictam Christianam sumeret, amicè accepit & ad mensam invitavit. Sed eadem invidia, quæ non nisi infelicitate GOARIS pasci, nec bibere nisi hujus sanguinem avebat, respuit aliis famem aut sitim pellerè. Quare ex itinere defecissent scilicet, nisi semper ad vindictam vigilans GOAR feras Christi imperio advocasset, & earum lacte recreatos hostes animam sibi fecisset debere. Ad tribunal Archiepiscopi ubi ventum, luce clariùs meridianâ apparuit innocentem esse GOAREM, quando pallium suum in ipsius solis radiis suspendit. Adhæc ex puero projectio cum jussu Archiepiscopi nomen parentis quæsiisset, ecce facundissimus infans linguâ digitoque ipsum Archiepiscopum prodidit. Erat hoc scilicet absolvere reum & Judicem damnare. Quare populus ad infulam GOAREM velle vocare, & cum respueret, vim amicam inferre. Sed ab hac iterum illum ægritudo absolvit, quam precibus à cælo extorsit. Præstare credidit morbo quàm ambitione laborare. *Ex Surio.*

Procul contentiones, procul lites, procul maledicta mittantur, & quia laqueus est mortis lingua susurronis & bilinguis, parcat unusquisque animæ suæ, ne in supplicium suum vincula sibi mortis innectat. Ama pacem & tranquilla sunt omnia. S. Pet. Chrysol. serm. 53.

S. GODELEVA MART. 6. Julii.

Quoties fallit Amor, positâque larvâ tyrannum se ostentat? Ecce hic etiam dies exemplum

plum oculis exhibet. Adverte animum quisquis blanditiis ejus credis neque fallacias caves. Deperibat GODELEVAM nobilem virginem nobilis item juvenis Bertulphus. Verum cum primum ex voluntate parentum domum Sponsam deduxit, amor ille omnis in odium degeneravit, & primam jam nocte aspectum non sustinuit ejus ferre, cujus absentiam mortem nuper crediderat. Quare vel enecare vel certè à sese abigere aggressus, non nisi unicum panem quot diebus dedit. At illa patientiâ ad omnes injurias obarmata, cum multa animi grati significatione accepit, & hunc ipsum cum pauperibus sibi communem esse voluit tam diu, dum fugam ad parentes nudis pedibus coacta fuit arripere. Cæterum cum sacri homines sese interposuissent, iterum domum GODELEVAM duxit Bertulphus, sed efferendam. Siquidem binis servulis ad omne scelus exercitatis, ut laqueo, dum ille domo abit, suffocarent innocentem, imperavit. Virtuti cælum pluribus portentis parentavit. Nam panes, qui sub funebrem diem in miseros erant spargendî, in furno numerum suum longè superaverunt. Aqua, in quam abjectum funus erat à parricidis, medicinam morbidis propinavit. Ipsa humus in loco supplicii egesta in lucidissimas gemmas abiit, ne amplius quisquam dubitaret pretiosam in conspectu Domini mortem Sanctorum esse. *Ex Suario.*

Libidinis vitium expelles, si orationi assidua incumbes & sobrietati; si mentem à malis cogitationibus cohibebis; si nullum proferes vanum verbum; si ad templum accedes frequenter; si mortem & diem Iudicii identidem recogitabis. S. Ephrem. de vit. spirit.

S. VVILLIBALDUS EP. 7. Julii.

A Nimæ cælo natæ cheu ! exilium amamus,
 patriæ obliviscimur. At non ita VVILLIBAL-
 DVS è regiâ Anglorum stirpe pulcherrimus floscu-
 lus. Vix enim mundum seque adeò circumspexit,
 cum illico peregrinum agnovit, ideoque exire
 hinc quàm ocyus, nec solus voluit, sed in lauda-
 tissimi facinoris societatem VVun'ebaldum Fr. &
 VValpurgam sōrorem, quin Richardum etiam
 regem parentem excivit. *Si nescis, Pater, peregrini
 hic etiam reges sumus. Quin igitur is, quò SS. virorum
 per omnem orbem vestigia, atque adeò Christi te ducunt.
 Exi, ah! exi regno! nisi exis, scilicet efferere.* Ergo
 purpura penulæ, sceptrum baculo, corona galero
 cedit; atque ita digna Regibus Anglis expeditio
 Romam, inde Hierosolymam adornatur. Ulti-
 mum, ut hanc etiam suæ peregrinationem cruces
 comitarentur, in illo itinere patrem, in hoc oculo
 amittit. Receptit tamen hos ad urbem sanctam
 appulsus, viditque deinceps tam bene, ut excæ-
 catis tum à Gentilitiâ superstitione Germanis
 dux à Gregorio Pont. datus fuerit, quem qui-
 dem annis XXXVI. egregiè præstitit, & nobi-
 lem hodie Episcopatum Eystetensem condidit.
 Sed inter omnia ejus (quæ multa & immorta-
 lia) facinora, illud princeps est, parentem è
 regno secum ad DEVM abduxisse. Eant nunc
 deliri senes, querantur ultimo ætatis admini-
 culo orbari sese, ubi è mundo filius abit. Ab-
 eundo VVILLIBALDVS, an non parenti scipio
 fuit? *Ex Philippo Eystet.*

*Semper tibi displiceat quod es, si vis pervenire ad id,
 quod nondum es. nam ubi tibi placuisti, ibi remansisti.*

P

Semper

Semper profice; noli in viâ remanere; noli retro redire; noli deviare. S. August. serm. 5. de verb. Apost.

S. PROCOPIUS M. 8. Iulii.

SAulum aut Saulo simillimum Neaniam vides: quippe à Diocletiano Alexandriam missus, quò Christianos illic excinderet, & ipse Christum obvium habuit, & quidem è cruce sibi loquentem. Multum igitur se aberrasse animadvertens aliam viam deinceps ingressus est, & fabricari sibi ex auro crucem fecit illi geminam, quam nuper viderat. Hæc signa vix intulit Agarenis, cum nobilem victoriam abstulit. Sed, quod mirere, victori bellum alterum, bellum crudele mater movit, quæ pietatem filii, quâ fractos pedibus aureos argenteosque DEOS pauperum manibus in spoliis iussit cedere, sub impietatis nomine ream egit. Sed victo omnibusque tormentis exercito patronus cum Cælitibus Christus adfuit, & sanguine jam suo pulchrum sacrâ undâ amplius lavit, & abhinc PROCOPIVM dixit. Atque hic ille PROCOPIVS est, qui unus contra omnes carnificum manipulos sterit, qui que prius quàm gladio cervicem ipse, sibi Tyrannum non unum subiecit. Qua in re iterum Paulo similem illum rectè dicemus; in illo etiam superiorem, quòd Christo moriturus filius matrem peperit. *Ex Metaphr.*

Si invenis melius, quàm videre faciem DEI, illuc te prepara: ve tali amori tuo, si vel suspicaris aliquid pulchrius, quàm est ille, à quo est omne pulchrum, quod te teneat, ne illum cogitare merearis. S. August. in psal. 43.

S. CHI-

S. KILIANUS CUM SOC. MM. 8. Iulii.

VTi Hiberniæ Italia Columbanum, Gallum Suevia, ita Francia Orientalis KILIANVM debet. A Musis mansuetioribus ad omnem humanitatem efformatus Monachū induit, & Sacerdotio initiatus cœnobii præfecturam accepit. Sed ingenuus qui in pectore bulliebat sanguis majores ausus est honores sperare, & generosâ morte Martyrū nobilitatem velle mercari. Igitur in Britanniam, mox inde in Galliam, per hanc in Germaniam se penetravit, & Herbipolim Franciæ Orientalis metropolim pervenit, Colomanno & Tornano viæ propositique pulchri comitibus. Vix crucis signa explicata, cum debellata superstitione, & ipse Dux Francorū Gosbertus sub jugum Christi est missus. Sed restabat cum muliere bellū, semper viris etiam periculosum. Geila hæc fuit fratris olim Gosberti conjunx, tunc pellex hujus, & quia hanc consilio KILIANI Dux ædibus parabat ejicere, ipsa prius KILIANVM sociosq; (absente Duce) vitâ ejecit, & corporibus Divorum stabulum superædificavit. Monitus KILIANVS ab Angelo de morte obviam hostibus processit, iisdemq; verbis, quibus Christus Judam, salutavit. Martyrum porro sanguinem linteo excepit matrona Burgunda. Locum stabulantes equi nullis sordibus contaminarunt. Sicarii malè omnes perierunt, fuitq; qui sceleris sui furis agitatus clamaret, nunquam non sibi imminere gladium KILIANI sanguine calentem. Ipsa Geila pœnas datura carnificem dæmonē habuit. *Ex Sur.*

Beatus, qui ab omni abhorret turpitudine peccatorum; seque hostiam viventem & Domino acceptam offert. Beatus, qui semper in seipso Dei memoriam colit;

erit enim totus velut Angelus celestis in terrâ cum re-
verentiâ & amore sacrificans Domino. S. Ephrem in
Beatitudinibus.

S. LANDRADA V. 8. Iulii.

SCITÈ LANDRADA Virgo genus suum, quod è
Principum Gallorum stemmate ducebat, novit
æstimare, dum despectis, qui multi illam deperi-
bant, terræ filiis omnibus, uni Agno intactam ser-
vavit sese. Doluit id multum parentibus, ut qui
generos, qui nepotes sperabant. Sed maluit illa
familiam emori, quàm virginitatem; & satis se
oblectabat numerosâ, quam domi alebat, paupe-
rum sobole. His illa ultima servitia exhibere, in-
terim pretiosum pudorẽ sub vilibus ancillarum
pannis tegere, denique quò tutior hic foret, in
ultimas solitudines asportare; si tamen solitudines
rectè dicimus, quas ab adventu ipsius Cælites de-
inceps cantu suo frequentarunt, lumine exhilara-
runt. Et fuit, cum hi ipsi, festiva inter tripudia,
Mnemosynon illi à sponso crucem artificiosam è
cælo detulerunt. Huic illa mox aram; aræ tem-
plum; templo se suaque dicare ad ultimum vitæ
diem usque. Ab hoc spectabilis Lamperto Episco-
po tumulum eo in loco se velle significavit, in
quem delapsa primùm Crux foret: quod ne fieret,
cum homines intercessissent, bonam operam boni
Angeli locarunt, suisque manibus castissima mem-
bra eò deportata composuerunt. Tam nobiles
Virtus Vespillones habet. Ex Surio.

*Memor esto arrepti propositi, & imaginẽ tibi propone
Crucifixi: Benè verecundari potes, inspectâ viâ JESV
Christi, quia nec dum magis te illi conformare studui-
sti, licet diu in viâ DEI fuisti. Tho. de Kemp. l. i. c. ult.*

S. ANA-

S. ANATOLIA V. M. 9. Iulii.

Rectè liliū dixeris virginitatem, sed spinas
 easque plurimas inter. Vel ANATOLIA palàm
 id facit, pulcherrimi candoris & ipsa liliū, quod
 ubi carpere procius impudens desperavit, ex ama-
 tore hostis factus; Fidem apud Judicem accusa-
 vit, cujus castimoniam non potuit. Itaque ex ve-
 teri sed pessimo more in exilium virtus mittitur.
 Sed fallor. patriam putasses, ita in honore etiam
 ibi fuit. Etenim cū Diodori Viri Consularis fi-
 lius (Anianum dixerunt) à malo genio correptus
 sæpenumero discrucari ab ANATOLIA se clami-
 tasset, quin ruptis subinde vinculis ad illius pedes
 abjectus, missionem tandem accepisset, ilicet ea
 fama totum Piceni agrum pervasit, ut jam com-
 mune omnium morbidorum asylon virgo exul
 esset, jamque tam felix exilium invideret Decius,
 ideoque huic vincula, equuleos & flammam super-
 adderet, quin etiam Audacem nobilem magum
 evocaret, qui immanem in virginem serpentem
 armaret. Sed pepercit hic virginitati, non item
 magistro suo Audaci, utpote in cuius collum ita
 invasit, ut nisi manum auxiliarem virgo tulisset,
 pereundum illi ab hoc collari fuisset; quam tamen
 sic Audax cervicem serpenti, Christianus postea
 gladio non subduxit, quo ANATOLIA denique
 etiam trajectu pudorem sanguine tinxit, hoc est
 liliis rosas miscuit. *Ex Surio.*

*Si nobis sputa, quæ sine peccato projiciuntur, horro-
 rem faciunt in vestibus nostris, putas cogitationes libi-
 dinose, quas diabolus ingerit, qualem horrorem faciunt
 Deo in animabus nostris? B. Cæsar. hom. 3.*

S. FELICITAS M. 10. Iulii.

FELICITATEM in manibus habes, matronam in quâ unâ omnem Spartam Roma extinguit. Stat ecce ad tribunal plena animis, & qui matrem coronat, globum filiorum in tyrannum agit. *Ne, ne oculos in tyrannum filii, aut quas hic minatur pœnas, sed calum, sed quæ calum promittit gaudia, desigite. Ite, ostendite etiam suos Romanis Machabeos esse, implete nominis mei omen; facite ut sim, quæ dicor, Felicitas. Septem estis, si pueri, certè numero tyranno superiores. Sed & mater adero, pugnabo in singulis, in omnibus triumphabo. Votum pugne hoc est, ut nostrum ex acie vivus nemo discedat.* Talia mater filiis: at matri tyrannus colaphos ingerebat. Mox JANUARIUS virgis cæsus ridet puerile tormentum. Negant FELIX & cum PHILIPPO SILANVS sive à fratribus sive à Christo avelli posse. Jam ALEXANDER clientelam Imperatoriam offerenti Christi se Libertum respondet. VITALIS porro edicere Judicem jubet dæmonine malo an DEO Opt. servendum? Denique rectissimè MARTIALIS cassis minis serias Orci pœnas opponit. Has itaque inter pugnas, plumbatis, fustuario, præcipitio ferroque omnis fraterna acies cadit. Et potuit in septem Germanis trecentos Fabios spectare Roma. FELICITAS certè spectavit, & oculis suis tot sibi oculos erui videre sustinuit, dum ultima à ferro est mortua. Si tamen mori jam potuit septies mortua. *Ex Surio.*

Quid tempore iudicii facturi sumus, quando contra Crucifixi Domini livores nota peccatorum nostrorum, & macula libidinum proferentur? quo vultu respiciet redemptio nostra perditionem nostram? tantò graviora erunt

II. Iulii. VITÆ SANCTORVM. 343
erunt nostra delicta, quanto majora se ostenderint divi-
na beneficia. S. Cæsar. hom. 23.

S. GOLINDUCHA M. II. Iulii.

Parcius multi cœnarent, si cum GOLINDUCHA
nobili apud Persas matronâ. Epulo affidebar
illa, cum ecce tibi, dum alii gulam, ipsa Superis in-
vitantibus oculos suos pascit. Tollit hos Cælo, &
quæ Cælites convivium actitent, spectat; poni am-
brofiam, misceri nectar videt invidetque. Inde ad
inferos demittit, & esurire micam, sitire guttam
epulones, interque hos, pro dolor! etiam paren-
tes suos advertit. Ipsa scilicet ad Christum Chri-
stique fidem se vertit. Succensuit conjunx, so-
ciamque thori ad Saporem Regem fide minimè
maritali defert. Hic octo ipsos annos in carcerem;
tum quatuor menses in antrum compingit à dra-
cone infessum. Cum hoc etiam monstrum virtus
domuisset, in infamem cellam abducitur; sed hinc
à Tutelari Angelo educitur. Inde ad supplicium
rapitur; sed ab hoc iterum eripitur. quòd tamen
nimium quantum sanguinem pro Christo gesti-
ret fundere, vulnus in jugulo, sed ab hujus cruore
medicinam omnis id loci æger accipit. Hoc porro
monili superba GOLINDUCHA cum locos à viris
sanctis nobilitatos permultos adiisset, cælo tan-
dem se intulit, & inde ad Saliarum epulas suas
etiam oculos Marianorum invitat. *Ex Menais &
Theophylacto.*

*Quid tam pavendum, quid tam plenum anxietatis,
& vehementissima sollicitudinis excogitari potest, quàm
judicandum astare illi tam terrifico tribunali, & incer-
tam adhuc expectare sub tam districto iudice senten-
tiam? S. Bern. Serm. 8. super B. qui habitant.*

S. JOANNES GUALBERTUS.

12. Iulii.

EN varem, en pauperum Patrem, en Ascetarum
Magistrum, miris multis maximisq; illustrem!
Nosse vis unde illi hæ artes? semina audi melioris
vitæ. Perit JOANNES armigero stipatus Florentiam
patriam urbem: angusto in calle obvium habet
hostem à cognato sanguine calentem. Scilicet in
iras animus, in gladium GUALBERTVS assurgere,
& parricidium certè homicidio velle pensare.
Quid ageret saxum inter & aram hostis? Ecce
bonum in arenâ consilium! ad genua irati descen-
dit, utque ignoscat per orantem è cruce pro hosti-
bus suis Patronū Christum orat. quid exspectas?
vincit brevis sed fortis eloquentia. iris animum,
ferro manum exarmat. verbo, amici discedunt.
Sub hæc in ædem sacram JOANNES pergit, & ecce
Icon suffixi in crucem Christi capite annuens gra-
tias habet ex suo nomine inimico veniam non
neganti. Quid ad ista, ô Pyrrhæ genus? vos in-
quam, quibus pectus immite plusquam æs triplex
asperat, jurati hominum & in homine DEI hostes,
& quos hoc unum juvat, non solos perire. Judice
precante, reo non ignoscitis rei? tantus è cruce
Orator, tot ora vibrans quot vulnera non persua-
det? lignea movet se imago, vos duratis? annuit
Christus, vos abnuitis? Ite, ite Sampsones egregii,
& tumultum hosti, sed unà vobis parate. *Ex Surio.*

*Dum nos invicem odio habemus, ita muros civitatis
Hierusalem contra nos claudimus, ut nobis nullus aditus
remaneat, per quem intrare possimus: nam qui charita-
tem habere noluerit, quâ fronte ad DEVM, qui charitas
est, præsumit accedere? B. Cæsar. hom. 4.*

S. JU-

S. JUSTINA V. M. 13. Iulii.

Gemina Dorotheæ JUSTINA est, consimili ferè morte & prodigio à morte consimili illustris. Parentibus orba cum esset, forma tot hostes illi conciliavit, quot procos. At illa, ut cui in amoribus solus JESVS erat, suam etiam Christianis Penelopen ostendit, & mortales procos faciliè cæteros elusit; cum Fabiano Præsidente plusculum fuit luctandum. Devorandæ enim alapæ, ferenda verbera, & uberum carnificina. Atqui hæc inter supplicia talem JUSTINA vultum præ se ferebat, ut inter paradisi amœnitates, quas unas tunc loquebatur, obambulare sit visa. Et oportebat alteri Dorotheæ alterum etiam Theophilum esse. Zenon hic fuit è judicii subselliis primus. Is, cum virgo ad supplicii locum ridens contenderet, rogavit fructus peregrinos sibi è Sponsi hortis transmitteret. Annuat capite truncanda JUSTINA. Mox latus Zenonis pugno molliter pulsatur, & donum à mortuâ virgine strophium missum exhibet. Tunc quoque risit, cum strophium acciperet, qui horti munera sperabat. Sed nesciebat ille sub strophio fructus ceterere. Hoc enim dum frontem ridens tergit, ecce omnem animo superstitionem abstergit, Christum & se Christianum tam diu clamat, dum lingua è faucibus execraretur. Caput demum pro Christo ponit, & quod alii tam grave putant, calum ridendo meretur. *Ex Ferrar.*

Quousque hic erimus affixi? adhaesimus terræ tanquam vermes; in caelo volutamus: corpus de terrâ nobis Deus contulit, ut ipsum in caelum retrahamus; non ut animam per ipsum ad terram detrahamus. S. Chrysostom. 55. ad pop. Ant.

S. HENRICUS IMP. 14. Iulii.

G Emmam Romanæ Coronæ unicam hîc exhibeo HENRICVM. genuère Bojorum Duces, D. VVolfgangus educavit. Quid ni ab his bonum Imperatorem speres? Certè Imperium à se ipso auspiciatus Virgo idemque conjux in triumphum Cupidinem duxit. Hoc subactò, facilè alios Imperii hostes omnes fudit, tum præsertim, cum Æther illi militavit, & aciem, cui vorum ante pugnam fecerat, D. Laurentius & cujus gladio accinctus erat, Adrianus, tum Georgius Angelusque præiverunt. Sed ô lepidam fortunæ faciem! Tantus belli Imperator ecce à pueris vincitur. Obsidebat Trojam Apuliæ urbem, juratus nec imbelli ætati parcere. Cives sive armati, sive supplices in urbem repulsi. Ad triarios nempe res rediit. Erumpit ergo apertâ portâ puerile totius urbis agmen: signum Crux præit; barritus unus omnium, idem Kyrie eleison auditur. quid multis? primâ pugnâ HENRICVS capitur, & urbs libertate potitur. Adhuc gravior ille conflictus fuit, quem mortuus cum acie infernâ habuisse, Dæmonis, qui rem in suis oculis gestam narravit, fide creditur. Is enim viro Religioso exposuit, nutasse illic cum lance HENRICI causam, donec iterum suppetias ferens Laurentius, calicem sibi donatum pro clypeo objiciens, rem restituit. Id nisi more suo Dæmon confinxit, præfidentem esse oportet, cui cor non palpitat. Ex DD. Bamberg. Jac. Gretseri.

Convertatur amor tuus, ut nihil diligas nisi DEVM ipsum, aut cerè propter ipsum: convertatur etiam ad ipsum timor tuus; quia perverjus est timor omnis, quo metuis

14. Iulii. VITÆ SANCTORVM. 347
metuis aliquid præter eum, aut non propter eum: sic &
gaudium & tristitia convertantur ad ipsum: hoc fiet, si
non nisi secundū eum doleas, aut lateris. S. Bern. de Jej.

S. BONAVENTURA EP. 14. Iulii.

CONTRÀ quàm hodie fieri amat, BONAVENTV-
RAM mater ultrò Deo & D. Francisco devo-
vit. Apud hunc pietatem doctrinæ ita junxit, ut
dubiam altera alteri palmam faceret. Magnum
testimonium Alexander de Ales est, non peccasse
Adamum in BONAVENTVRA. Ipse D. Thomas
miratus raram in viro doctrinam, bibliothecam
suam ut monstraret, rogavit: ille digitum in Cru-
cifixum intendit. Tantus ad purpuram tamen
plus ipsâ purpurâ erubuit. quin quod aliquoties
indignum se putavit, qui sacro Epulo accumbe-
ret? Sed dignum esse Angeli monstrarunt, cū
felicem sportulam ad os BONAVENTVRÆ ultrò
portarunt. Moriturus cū vomitu laboraret, la-
teri Cibum Divinum iussit admoveri, & ecce in-
de ad ipsum Cor se EYCHARISTIA penetravit.
Quid jam miramur hoc (uti & caput) multis an-
nis a morte integrum ab omni tæbe repertum esse?
Porro, dum vixit VIRGINIS unice studiosus fuit.
Itaque auctorem eum Sodalitatum inter Laicos,
quos vocant, faciunt. Certè in D. Lucam ideò li-
bentius lucubrationes scripsit, quòd is de VIRGI-
NE plura suggereret. Pulsam quoque æris cam-
pani, quo exciti sub noctem venerabunditer MA-
RIAM salutamus, BONAVENTVRA instituit, rectè,
cū humanas linguas laudibus VIRGINIS suc-
cumbere videret, in auxilium vocans ferrea ora
& ferreas linguas. Ex vitâ & Thom. Bozio.

Non sic timent hostes visibiles castrorum aciem, sicut

æreæ potestates MARIÆ vocabulum, patrocinium & exemplum: pereunt sicut cera à facie ignis, ubicunque inveniunt crebram hujus nominis recordationem, devotam invocationem, sollicitam imitationem. S. Bon. in spec. B. V.

S. TUSCANA VIDUA.

14. Iulii.

Audite qui vestrâ jam expugnatâ, alienam oppugnatum itis pudicitiam; pugnae vestrae aleam ex aliorum fortunâ colligite. In TUSCANAM oculos sed castos conjicite; cui ad miraculum formosæ nihil è toto muliebri mundo ita ut virginitas placuit. Ergo ad nuptias nobiles imprimis adduci non potuit; trahi, cogi debuit. Et jam liberaverat longiore metu mors conjugis pavidam, cum amor infestus aliâ ex parte bellum intulit. Tres, qui sub Venere merebant, juvenes, impetum in ædes castissimæ facere, & diripere pudorem constituunt. Addit animos visâ TUSCANÆ forma, imò audaciam pudor proscriptus. Dum precibus illa pugnat, fenestra ordine proditores accipit. Sed ecce ut primùm princeps è hostibus intrat thalamum, cadit humo afflictus à malo dæmone. Eadem secundi, eadem tertii fortuna. Adsunt interea parentes, veniamque atque ad eò vitam victis à victrice TUSCANA exorant. Nam hæc precibus suis lacrimisque omnibus vitam infundit. Ergo à morte tergemini adolescentes surgunt, narrantque cum lacrimis, quibus illic suppliciis mulctetur Venus. Mox animos expiant, & jam victuri moriuntur. At TUSCANA tot periculis pudorem expositum videns, precibus

15. Julii. VITÆ SANCTORVM. 349
precibus & assiduis jejuniis munivit, dum à præ-
sentibus in morte Cœlitibus ad stipendia illis ver-
bis est evocata: *Veni Sponsa Christi TVSCANNA, ac-
cipe coronam, quam tibi Dominus præparavit in ater-
num.* Similem cupis Mariane? vincenti dabitur.
Ex Ferrar.

*Omni studio cave tibi à corpore mortuo in incendio
cupiditatis. Objice menti tuæ ignem illum inextinguibili-
lem, & vermem illum, qui non habet finem; & carnis
inflammatio confestim extinguetur.* S. Ephrem. de
Exercitatione.

S. JACOBUS NISIB. E. 15. Julii.

ILLE JACOBVS est, qui Pontifex Nisibensis mira
loppidò egit. Pauca è multis hæc habe. Contra
jus & æquum sententiam nescio quis Judex tulit.
Hic contra Judicem JACOBVS testem produxit
saxum verbo in sexcentas partes diffractum. Sub
aliud tempus hominem Divo objecerunt fictè
mortuum. Ille precibus primò verò mori, tum
precibus iterum non fictè fecit in vitam resurgere.
Jam Saporì Persarum Regi urbem obsidenti, ita
Numine volente, ex muro ipse Imperator esse est
visus; mox in ejus exercitum ingens culicum
agmen armavit, castrisque tam levi milite exiit.
Illud non minùs lepìdum est. Lavabant ad fon-
tem non Dianæ sed Veneres. Et facilè, ne Actæon
fieret, JACOBVS oculis imperasset, sed aures invi-
tas procax sermo & leno risus pulsabat. Succenfuit
improbitati & suas fonti aquas ademit, puellis in-
tempestivos canos addidit. Illicet ad horum aspe-
ctum erubescere denique leviculæ, & lacrimis
fontem velle reparare. Et hunc quidem restituit
civibus Pontifex, at canos (quò cum his saltem

saperent) perpetuos esse iussit. Ex *Surio & Virid. Raderi.*

Nullus homo sibi solum vivit, & quanto scunque exemplo sancta vita edificaverit, cum tantis & pro tantis mercedem retributionis beata vita accipiet & quantiscunque exemplum male conversationis, etiamsi eum non sequantur, prebuit, pro tantis se malis noverit rationem redditurum. S. Aug. serm. I. de temp.

S. VITALIANUS EP. 16. Iulii.

CApua natus VITALIANVS virtutis præmium à patriâ Infulam tulit. Fuerunt tamen qui decus hoc inviderent alieno capiti, suo quærerent. Et placuit insuper, cum vel maximè seriò rem agerent, fabulam tamen dare. Dormienti vestes suas auferunt, & in locum muliebres reponunt. Has ad preces matutinas vocatus imprudens induit, & templum petit VITALIANVS. Enimverò ridentibus aliis non riserunt scelerum factores. Meretricio habitu contemeratam Infulæ maiestatem clamant. Proditam tandem histrionicam vel ab ipsâ nocte sanctitatem. Parum fuisse cum mulieribus noctes, dies agere, nisi totus denique in mulierem abiret. Viderent nunc cives an non rectius colum quam pedum mulieri committerent. Si viri essent, non laturos sic stolatum Episcopum. Si expiare urbem vellent, monstrum (Episcopum feminam) aquis sepulturos. Quid multis? dum patrono caret innocentia, in mare abjicitur, non jam eluente sed faciente parricidium culeo. Sed quis innocentiam mergeret? Emergit more suo, & cælum ingratis civibus aquas & cum his segetem negavit, dum VITALIANVM revocarent. Unâ igitur VITALIANVS & imber è cælo missi excepti-
que.

17. Iulii.

VITÆ SANCTORVM.

351

que. Sed ille non fidens honoribus, DEIPARÆ Templum struxit, vivensque in hoc privatus invidiam sub VIRGINIS pallio impunè jam risit. Ex Ferrario.

Anima, quæ amat, ascendit frequenter & currit familiariter per plateas caelestis Ierusalem, visitando Patriarchas & Prophetas, salutando Apostolos, admirando exercitus Martyrum & Confessorum, chorosq; Virginum speculando. S. Aug. Man. c. 24.

S. ALEXIUS CONF. 17. Iulii.

THEATRUM est Orbis, in quo sæpius malè multi divitem, sed bene pauperem egit ALEXIVS. Patrem Romæ habuit Euphemanum senatorii Ordinis, Sponsam Regii sanguinis. Sed quâ nocte Hymenæus pedem thalamo inferebat, sponsum non reperit. Nempe noctis beneficio elapsus Edesam aufugit, ibique inter mendicabula tam diu latuit, dum ab effigie DEIPARÆ, ad cuius templum assiduus excubabat, est proditus. Tunc Romam rediit, & (quis credat?) in patriâ domo felicius personam dissimulavit. Hic cum è tantâ hereditate vix ultimum angulum ædium impetrasset, risit scilicet, cum domi se agentem quæri in alieno orbe videret, cum parentes se orbos, sponsa viduam se lamentarentur, cum utrique præsentem inclamarent, vivum lugerent. Spectabat interim siccus suorum lacrimas, vivus suas exequias; appellabat patrem matremque, nec filius audiebat; basiabat servorum suorum manus & ab his servilia multa patiebatur, jam pugnis contusus, jam sordibus perfusus. Sed demum mors siparium reduxit. Vox etenim humanâ major Romanum & Pont & Imp. ad demortuum excivit. Ibi ALEXIVM prodiderunt vul-

vultus astro similis & literæ in manibus repertæ, quibus ipse fabulæ totius argumentum descripserat. Et placuisse fabulam Cælum ostendit, cum miraculis applausit, toties plausus repetiturum, quoties fabulam iuventus. *Ex Metaphr.*

Vis obtinero cælum, quod perdidit superbiens angelus, qui confusus est in virtute suâ, & in multitudine divitiarum suarum? Paupertatis vilitatem amplectere, & tuum erit. S. Bern. serm. i. de Omn. SS.

S. SYMPHOROSA CUM VII. FF.
MM. 18. Iulii.

Reliquit Gerulius Mart. post se conjugem SYMPHOROSAM & VII. filios. Bonum factum! è tantâ familiâ neminem reperias degenerem. Scires illam Martyris uxorem, hos filios esse, qui sanguine tincta parentis vestigia fortiter insisterent. Ergo Adriano Imp. sistitur animosa cohors; & ecce mater ducit. Blanditiis, minis, tormentis omnibus pugnatur. Sed vincunt in filiis mater, in matre filii, dum ante oculos patris volat memoria, & Martem ejus, quem fundi viderant, sanguis accendit. Cumque mater in præterfluentem cum appendice saxo abjicienda esset, Præeo, clamabat, *filios ad victoriam mater. Si filii estis, ad patris dexteram & matris sinum etiam per tela & ignes curretis. Ecce morior; pulchra mortis heredes quos nisi filios dicam meos? Jamq; valete: ego mulier per undas portum peto. Si viri estis, per vulnera viam in cælum animo facietis.* Dixit & undis merisa, quò voluit, enatavit. Postridie fortissima turba iterum producitur, singulique ad palum ligati statuuntur, quasi verò in hac pugna tyrones & non veterani jam essent. Inde CRESCENTIVS ferro guttur, JULIANVS pectus, PRIMIVS

TIVVS umbilicum, NEMESIUS contrahitur, & omnes adversa vulnera sibi gratulantur. Jam EVGENIUS in duas partes, at JUSTINVS, ut amplius augetet fraternam aciem, membratim dissecatur. Denique STACTEVS omnium telorum stat scopus. Neque jam Tyrannus prohibere potuit, quò minus fratres secutus ad astra evolaret: pennas tot sagittæ addiderunt. *Ex Rom. Brev.*

Est bonorum Adolescentulorum timorem Dei habere, deferre parentibus honorem, castitatem tueri, non aspernari humilitatem, diligere clementiam ac verecundiam; quæ ornamenta sunt minoris ætatis. S. Bern. l. de Ord. Vitæ.

S. ARSENIUS C. 19. Iulii.

ARSENIUS bonis artibus & virtutibus juxta clarus Arcadium & Honorium Theodosii Aug. filios literis imbuendos & pietate accepit: quod muneris tanti pius Imp. fecit, ut eum non filiorum modò sed suum etiam parentem dici voluerit. Quid? quòd ubi sedentes pro dignitate stans docuit, interveniens Theodosius stare imposterum filios & audire sedentem jussit, timendas imperii secures literatis scholæ fascibus submittens, quos cum in gravius delinquentem Arcadium strinxisset ARSENIUS, necem ille Doctore inferre molitus est, penè Nero ex Arcadio factus. Adeò non jam primùm bonorum Magistrorum didactron odia & insidiæ sunt discipulorum. ARSENIO interim vox cælo hæc accidit: *fuge, tace, quiesce.* Fugit itaque sed aulæ servitatem: tacuit Eremita discipulus, sed Doctorem Angelum habuit. Hic vana hominum studia illi depinxit primò in Æthiopo, qui levando, cui impar erat, oneri, alia atque

atque alia identidem ligna adjiciebat; tum in homine, qui aquas ridiculè cribro hauriebat: demum in duobus, qui cum tigno transverso angustam subire portam contendebant; è quibus primus peccantium, alter ambitiosorum, duo alii invidiorum erant typus. Denique beatâ morte ARSENIUS quievit annos natus C. XXI. & tunc etiam talisque mortem horruit. Certè vivus semper cum strophio visus est, quod lacrimas biberet, quas mors exprimebat, expressura etiam nobis, si cum ARSENIUS memoria impressam altiùs gestaremus. *Ex Metaphr.*

Necesse est, ut illucescat dies patientiæ, per quam omnia dura tacitâ amplectaris conscientia, te magis judicans, cui displicent, quæ ad salutem sunt, & in cogitatione tuâ semper partem Magistri adversus temetipsum juvans, teq; accusare, illum excusare laborans. S. Bern. serm. de Circumc.

S. MARGARITA V. M. 20. Iulii.

MARGARITAM in manus damus, vel cælo judice pretiosam. Adolescentula clam parentibus Sacra nostra edocta est. Eam ob causam ad Olybrium Præsidem raptata fuit, ipso (nefas!) parente filiam accusante. Gravius etiam periculum cudebatur, quando Judex à formâ MARGARITÆ captus amatorem induit, & mollibus armis, blanditiis pugnam movit. Elusit tamen insidias Virgo prudens, & Præses larvâ amoris positâ tyrannum prodidit. Virgis initio cæsa, tum uncis lacerata & in carcerem data. Ibi quoque fatigatam recens hostis Orcus excepit, Draconis exuviis horrendus. Sed hunc objecto scuto Crucis repulit precumque jaculis confixit. Victrici Superi trophæum

phæum posuerunt Crucem mirè splendentem, & è cuius apice columba solatia dedit & omnibus vulneribus medicinam. Triumphum hunc primum ornarunt XV. millia hominum in libertatem Christianam è Deorum servitute asserta. Non multò post iterum pugnatum, & in triumphum ducti ignis & aqua. Nam & faces ardentes pectori admotas in sancti amoris flammis, & aquas, in quas abjecta erat, in baptismum vertit DEVS. Iterum ergo triumphanti columba illa divina palàm coronam imposuit. Invidit Olybrius, & caput laureatum gladio abstulit. Sed imprudens alteram coronam adjecit. *Ex Surio & Lippeloo.*

Diabolica tentationis tibi proponuntur exempla, ut & ipse contra hostis callidi deceptoris insidias solerter evigiles, & dum te delectat aliorum audire victorias, ipse te per languidi corporis ignaviam non remittas.
S. Pet. Dam. l. 6. Ep. 21.

S. DANIEL PROPH. 21. Julii.

Agite Mariani, si virtutis ardua, si res qua piget calcare, ecce ille magnorum regum vates, ille leonum & adeo Deorum domitor per pomaria illuc vos ducet. vos modò ne oculos otiosos afferrete, sed obambulando ipsum pudicitiae florem Susannam spectate. Anne videtis, uti nec formæ decor, nec locus solus, nec blanditiæ minæ hunc possint decerpere? nempe sola non fuit, quæ secum in oculis ubique Numen circumtulit. Certè hoc suis in oculis Susannam tulit. Etenim, agite modò capita scelestas, eja populum in vestram perniciem cogite, accusate innocentiam damnandi à puero senes. Et, quid tu ais? scelus. ubi facinus patratum? sub *schino*. euge! & tu Orci silicernium, ubi?

ubi? sub *prino*. papæ! neque mentiri se itè didicistis.
 Io! Innocentia triumphas. nunquam patrono cares.
 At vos capulares Veneris columbos jam lapidan-
 tium manus palpabunt. quid saxa, quid moras tra-
 hitis? obruite eja improbas Cupidinis victimas.
 Epitaphium ego dabo. SVB SAXIS AMOR HIS IA-
 CET SEPULTVS. Ex *Dan. ipso*.

*Differunt quidem inter se homo pudicus & Ange-
 lus, sed felicitate, non virtute: illius castitas felicior,
 hujus tamen fortior esse cognoscitur; sola est castitas, qua
 in hoc mortalitatis loco & tempore statum quandam
 immortalis gloriæ representat.* S. Bern. ep. 42.

S. DANIEL ABB. 21. Iulii.

IMpetraverat à Deo DANIEL hæredem viro,
 quocum illi hospitii familiaritas inrecesserat.
 Itaque hic eum patronum, at malevoli patrem
 etiam pueri vocabant. Sed pro innocentia pro-
 nuntiavit Innocentia altera. Infans nuper natus,
 qui iussus à DANIELE patrem palam edicere, di-
 gito in verum parentem conjecto, *hic*, aiebat, *pa-
 ter meus est*, atque ita simul patronum suum absol-
 vit, simul calumniatores improbos damnavit. Sub
 hæc cum DANIEL Eulogium latomum cerneret
 in egentes præ aliis pium, precari apud Deum in-
 stitit, plures opes submitteret tam bene prodigo.
 Et annuere DEVS est visus, si pro Eulogio sponde-
 ret, divitias fraudi morum integritati non futu-
 ras. Convenit, spondit DANIEL. Igitur Eulo-
 gius cum saxis thesaurum eruit, ad aulam abit,
 honores mercatur, struit palatia, emit mancipia,
 splendide ac laute victitat. Adest DANIEL of-
 ficii sui amicum commonefacturus, sed surdam
 ad pauperis vocem januam reperit, verberibus
 pro

pro stipe oneratus. Anxius proinde cum à CHRISTO crucifixo exsolvi vadimonio postularet, annuit Filii nomine MATER MAGNA, mox etiam ipse FILIVS, eâ lege ne simile posthac vadimonium faceret imprudens. Interea Eulogius mortuo Imperatore, honorum fastigio opibusque omnibus excidens in laromias suas postliminiò devolvitur, mox cum paupertate pauperum amor & unâ virtutes omnes ab exilio revocantur. Tam malè, ô Divites, vitæ sanctitati cum divitiis, tam bene cum paupertate convenit. *Ex Pet. de Nat.*

*Prorsus beati pauperes Christi, quorum fides sic elu-
sit sapientiam mundi, ut soli, quis sit optimus divitia-
rum usus, invenerint, quòd videlicet divitiæ pauperem
faciant, si diliguntur; divitem & beatum, si pro Chri-
sto contemnuntur.* Gueric. serm. de omn. SS.

S. WANDREGISILUS C. 22. Iulii.

EXemplo in paucis memorando WANDREGISILVS nobilissimam Sponsam conciliavit Christo; ipse Dagoberti aulam, cujus comes erat, Asceterio posthabuit. Inde revocatus regis imperio ad ipsa palatii limina currum rusticelli eversum magno labore, majore sui contemptu, è luto sustulit. Risere scilicet aulae mancipia, cum principem animum in cœnum abjicere se viderunt. At intempestivos cachinnos castigavit DEVS censor, quando, qui vestes purgaret WANDREGISILI luto asperfas, è cælo palam Ephebus adstitit, & servitia tam nobilia rex ipse Dagobertus invidit. Cum bonâ igitur hujus veniâ deinceps compluria Cœnobìa WANDREGISILVS nobilitavit, unum etiam ipse extruxit Fontinlense dictum, & sub signis monachos CCC. numera-

meravit. Habuit verò ad hæc hortatorem Angelum, qui & testem se rectè factorum & verò apud Superos præconem etiam fore pollicitus est. Interea, qui Divo necem parabat regio saltui præfectus, à malo genio correptus, sospitatorem WANDREGISILVM sensit. Annonam egenti monita à cælo Regina Blitildis misit. Æger acie tamen Dæmonum aciem vicit, & de victoriâ gratulantes Cælites audivit. Demum ne de cælo ipso dubitaret, triduo antè hoc visum est morituro patere.

Ex Surio.

Multi de Deo sperant pecuniam; multi de Deo sperant caducos honores & perituros, aliud quidlibet à Deo præter ipsum Deum: sed tu ipsum Deum tuum pete. Relinque omnes amores; pulchrior est ille, qui fecit calum & terram. S. Aug. in Ps. 39.

S. MARIA MAGDALENA.

22. Iulii.

MAGDALENA, quæ omnium in spem peccantium animos erigit, utinam etiam in pœnitentiam erigeret. Tantum lacrimarum potuit lavacrum, cum aquas amor oculis deplueret à flammis suis calentes, cum ingeniosus è capillis lintea texeret. Ergo tot dæmonum malorum nuper hospitium, CHRISTI fit hospita, hujus sermonibus frui & amoribus digna est, ab hoc apud Simonem de audaciâ, apud sororem de otio, apud Judam de prodigalitate accusata defendi semper meretur, apud hunc fratri defuncto vitam exorat, hunc nardi odoribus recreat, ministra per Judæam sequitur, & in crucem sequitur; hîc pedes lacrimis iterum lotos, iterum osculis ficcatos tumulo condidit dolore plena, mox redivivos ambit gaudiis
ebria,

ebria, & lætissimi nuntii ad Apostolos nuntia. Quid? quòd hunc etiam ipsa Apostoli vices fun-
cta in ipsas usque Gallias Massiliam portavit, &
populos nova amoris magistra amare Crucifi-
xum docuit. Hunc illa inter silvas maximè & lo-
ca sola venabatur, & in nudo lectulo Crucis, quam
illic loci Angeli defixerant, indagabat. Audires jam
saxa edocta & littora barbara JESVM suspirare, JE-
svM ingeminare; cùm interim sæpiculè hic ad
Dilectam è cælo inviseret, illa sæpè sæpiùs ad Di-
lectum ab Angelis in aëra, tandem in cælos etiam
raperetur. *Ex Evang. & Silv. Prierate.*

*Si nos esse peccatores novimus & esse nolumus, pedi-
bus Christi demus lacrimas, figamus oscula, pietatis
oleum totâ devotione fundamus. Imitemur Magdale-
nam, quam conspiciamus non solum caruisse peccatis,
sed ad sanctitatis verticem pervenisse. Petr. Chrysol.
serm. 2. de S. Magd.*

S. BRIGITTA VID. 23. Julii.

Vixdum septennis erat BRIGITTA, cùm jam
coronâ donari meruit à cæli IMPERATRICE.
Hæc eadem acu pingenti in opere adesse Magistra
visâ est. quidni ab hac Pallade edocta pulchrè pin-
geret? Eodem ferè tempore CHRISTVM velut
tunc primùm in crucem suffixum vidit, dictitan-
tem facinus hoc eorum esse, qui suos amores ne-
gigerent, mundi sectarentur. Inde illa dolenti tam
condoluit, ut quoties patientis mentio fieret, te-
stes continuò doloris lacrimas daret, feriâ item
VI. semper plagas animi nudaret, corpusculum ar-
denti cerâ perfunderet, herbas ore manderet ama-
rissimas gustui, sed quas medicus amor condivit.
Viro nupta vitam egit tam sanctam, ut obstetri-
can-

cantem è cælo manum commodare VIRGO parienti non dubitarit. Ipsa Matris officio tum se functam putavit, cum DEO prolem transcripsisset. Filium certè, cui lacrimis cælum emollierat, ipse DEVS filium lacrimarum vocavit. Jam quoties illam loqui homini contigit graviori labe asperso, oberrare ipsam naribus Mephitim credidit. adeò malè olentes animas scelerati trahitis! A morte conjugis novas religiosè vivendi leges viris virginibusque scripsit, quas ipse Legislator CHRISTVS illi dictavit, cui etiam præsentem, anno suprâ M. CCC. LXXIII. animam reddidit. Mortem illius orbis idèò minus tunc ægrè tulit, quòd vivere etiam mortuam in filiâ Catharinâ crederet. *Ex Surio.*

Qua anima semel didicit Dei præsentiam suspirare, & querere faciem ejus semper, nescio an vel ipsam gehennam experiri ad tempus horribilius ducat, quam post hujus studii gustatam suavitatem exire denuò ad illecebras, vel potiùs molestias carnis. S. Bern. serm. 25. in Cant.

S. CHRISTINA VIRG. MART.

24. Iulii.

Dicite, quotquot Musas colitis, quid virgine felicius, si Doctorem habere Angelum mereatur? Certè virgo CHRISTINA habuit, & Christianæ doctrinæ rudimenta cum edisceret, ab ore Angeli pependit. Nempe sic ipsis Diis quoque (quos argenteos aureosque parens habebat) rectè uti didicit, quando fractos in frustra pauperibus jussit cedere, docuitque hos ipsos rectè denique mortalibus propitios esse: jam parentis furorem ut fortiter exceperit? Alapæ, vincula, unci, rotæ, flammæ
veli-

velitationis speciem præbuere. Et in hâc ipsâ cum truncas corporis partes in vultum (hostis dicam an parentis?) projiceret, an non invito extorquere verecundiam potuit? Angeli deinde manu persanata an non iterum provocare hostem? Sed totâ ecce acie mors occurrit: in lacum Vulsinum præceps agitur, molari collo appenso. Vincit videlicet mari etiam virtus, & gaudet CHRISTINA à Christo toto lacu nunc baptizari, quæ omni sanguine nuper. Quid quòd incolumis enatat, parens morte infelici stygiis undis mergitur? Quid ages, qui in officio pariter & odiis succedis Dion? quid Juliane? oleum iterum ardens affundis? cum operâ perdis. picem ingeris? Christo adhæret. fornacem paras? iterum cantus inter flammam audis. serpentes cogis? jam stygios vicit. Ubera refecas? non eget his virgo. Sagittis denique petis? pennas addis in cælum volanti. Si nescis, illa tibi, illi meta cælum est. *Ex Mart. Rom. Adone & Petr. de Natal.*

Elige illum amicum præ omnibus amicis tuis, qui, cum omnia subtracta fuerint, solus tibi fidem servabit in die sepulture tue: cum omnes amici tui recedent à te, ille te non derelinquet, sed tuebitur à rugientibus præparatis ad escam. S. Aug. Man. c. 24.

S. CHRISTINA MIRABILIS.

24. Iulii.

REctè Orbis CHRISTINAM mirabilem dicit, quando talis etiam est vita ejus. Tu quoque mecum mirare. In Hasbaniâ & nata & denata postquam oculis purgantium animarum in piacularibus flammis tormenta arbitrata est, patulum cælum habuit, nunquam excludenda, si semel modo ingredi libuisset. Sed commiseratio, quam in

Q

ani-

animo visa supplicia reliquerant, tantum potuere, ut elegerit in vitam redire, & alienas noxas in suo corpusculo plectere; probante ipso Christo Iudice pium consilium. Horrescit animus narrare, quæ deinceps viva iterum virgo facere non exhorruit. Unum vita tota portentum fuit. Nam ut alia omittam, volucrem illa pernicitate suâ vincere, & jam fornaces succensas ingredi, jam glacie duratas aquas subire, modò è patibulis se suspendere, modò facinorosorum rotis membra illigare, interdum per sentes & vepreta volutari, canumque dentes in se armare. Porro vaticinia complura edidit. De decretorio illo Iudicii die magno animorum motu concionari solita, scelera omnia, sed luxuriam potissimum, assiduo fletu gemituque damnavit. In supremo tamen morbo recreata est Angelicis modulis, iterumque è vitâ abiens non unam jam animam cælo intulit. *Ex Surio.*

Si est subterrâ Tartari carcer, si est combustio ardens, si est Infernus sine fine crucians, quid stupemus? quare non omnibus contemptis sola nobis cura sit evadendi à malis talibus, ne viventes mundo ad tantas, tales, tam crudeles subito rapiamur pœnas? S. Pet. Chryl. serm. 124.

S. JACOBUS APOSTOLUS. 25. Iulii.

LAudes JACOBI scripturo pennam ultrò JACOBI volucres ingerunt. Audi juventus, & patronum tuum mecum lauda. Ibant conjuges pii Compostellam, & trahebant pietatis suæ comitem filium formâ liberali juvenem. O ut periculose castitas peregrinaris! Hospitis filia oculis capta adolescentis, capere etiam ipsum nititur. Evadit hic muliebris amoris laqueos, sed non odii. Sub-

Subdola enim inter sarcinulas castissimi aureum craterem condit, & abeuntem de furto accusat. Damnatur, ducitur, & in crucem tollitur; sed non moritur innocentia. Dum enim mœsti parentes iter relegunt, dum ægrè & pedes trahunt & animas, senectutis scipione filio amisso, dum frui illos vel pendentis aspectu juvat, ecce ab infelici arbore filius: Quid lacrimis vivo parentas mater? vivo DEI MATRE & JACOBO succollantibus: i, Judici dic, ne damnare pergat, quem mors absoluit. Vix hæc ille ad matrem, cum mater hoc ad Judicem mensæ accumbentem. Hic; tam scilicet filius tuus vivit, quàm afflus hic cum gallinâ suâ gallus, qui lautus unctusque sepulchrum stomachum expectat. Jam carpere parabat, cum gallus & gallina in vitam se erigunt, innocentiaë victrici alis applaudunt, gallus etiam Pæana canit. Ergo damnat se ipsum Judex, & innocentem missum facit, volucrum verò proles posthuma etiam hodie plumas suas cum laudibus JACOBI in omnem orbem spargunt, nunquam omnes, licet tot quotidie vellitent, evellendas. Ex L. Marino l. 5. de reb. Hisp. c. ult.

Quid ditius, quid in corde dulcius, quid in terrâ quietus est & securius bonâ conscientia? damna rerum non metuit, non verborum contumelias, non corporis cruciatus, quin & ipsâ morte magis erigitur quàm deprimatur. S. Bern. l. de Confid.

S. CHRISTOPHORUS M. 25. Iulii.

CHRISTOPHORUS five corporis five animi spectes robur, semper magnus, nomen hoc suum reportasse tunc creditur, cum CHRISTVM sub pueri vultu per aquas transportavit, non ma-

gni laboris maximum naulum. Certè CHRISTVM per Lyciam circumtulit, cùm, ut auctor S. Ambrosius est, hominum millia IV. supra XL. ferre CHRISTI jugum docuit. Virgam manui familiarem cùm ad concionem dicturus aliquando humi defixisset, confestim frondere vidit, & miraculo etiamnum pictores favent. Sed & ad tribunalia tulit CHRISTVM. Captus enim & in vincula coniectus, Decio imperante, immittas ad se geminas & perfrixtæ frontis mulierculas à Venere ad CHRISTVM perduxit, cui etiam sanguine suo mox litarunt. Ipse candentem ab igne galeam indutus & in ferreum, cui flammæ suberant, lectum abjectus dormire scilicet suaviter in his tormentis visus est. Inde jaculis militum stetit expositus, ingens meta, sed prorsus innoxia. Quid? quòd ajunt sagittam reversam domini sui oculo perniciem attulisse, & medicinam eidem CHRISTOPHORI sanguinem fuisse, qui tandem cervices gladio fortiter dedit, quod unum restare videbatur, ut humilem cæli portam tam magnus subire posset. *Ex Sur. & Lippel.*

Beata anima, qua thalamum suum diligenter ac decenter adornat, ut cum digno ac placito Christum regem honore suscipiat. O anima, considera, qua sit illa Majestas suscipienda, cogita quâ curâ te illi preparare locum oporteat. Guericus serm. 3. de Purif.

S. GLODESINDIS V. 25. Iulii.

FRustra estis DEI rivales homines. Nemo Christo Sponsam suam eripiet, quando contra hæc pugnat, & propugnat ille pugnantem. id quod GLODESINDIS virgo jam olim fecit manifestum. Natam in principe familiâ domum ducebat

bat ex parentum, non virginis, voluntate, Obolenus homo non tam sanguine, quàm sceleribus notabilis, cum ecce rege iubente nuptialis pompa in funebrem abit, & hujus imperio Obolenus in carcerem non thalamum ducitur, sceleris convictus, mortem subit non lectum, lessum audit non Hymenæum. Vix hanc pugnam castitas pugnavit, cum altera excipit victricem. Despondent iterum homini GLOBESINDEM, & melioribus jam, ut ipsi putabant, auspiciis. Quid ageret pudor bis proditus? more Parthi fugiendo vincit. ad D. Stephani contendit, asylon aramprehendit, & quem unum deperibat, Sponsum JESVM complectitur. Hederam viti illigatam dixisses. Et jam septimus dies ierat, & virgo cæli deliciis plena non senserat famem, cum apparantur palam & in conspectu populi nuptiæ placituræ tandem ipsi etiam virginis. Adfunt è cælo nitidissimi duo Ephebi Paranymphe, tertius flammeo inde etiam allato non repugnantem obnubit, jamque urbe attonitâ, jam parentibus etiam gaudentibus, GLODESINDIS in thalamum suum (Virginum Collegium) abducitur. *Ex Surio.*

Cura habere lilia penes te, si vis habere Deum habitatorem liliorum habitantem in te. Opus tuum, studium tuum, desiderium tuum lilia esse protestantur moralis quidam rerum ipsarum candor atque odor. S. Bern. Serm. 71. in Cant.

S. SIMEON CONF. 26. Iulii.

Mundum omnem suis beneficiis obambulare voluisse SIMEON videtur, etiam postquam exivit è mundo, & vel inter Monachos vel Eremitas vixit. Inter hos agenti cum fames ultima

minaretur, cervus Divo sponte suâ victimam se stitit. Hierosolymæ hospes cum degeret, malos hospites Dæmones septem sibi fecit cedere. Romæ hereſeos accusatus, accusatorem, quem malus genius corripuerat, precibus suis reus absolvit. Plura alia mira cum celebrem illic facerent, honores fugâ elusit. Fugientem cum Monachi ex itinere verberibus malè accepissent, conjectique eam ob rem in vincula ab Episcopo fuissent, SIMÉON noctu hostes suos è carcere exemit, & gloriolam iterum fugiendo vicit. Pisas cum ingrederetur, obvium è Styge nuntium habuit illud rogantem: *Quò tendis Monache?* SIMÉON hoc tantum respòdit, *Quò me Christus duxerit,* & ecce molestus rogator viam suam illico in orcum relegit. Hinc Lucam venit. Ibi cum Judæorum Antesignanum bellum Virginitati DEIPARÆ moventem morte subitâ sterneret, reliqui manus dederunt. Placentiæ noctu oraturum suoapte motu apertum templum recepit. Padum pedes trajecit tam citò ut velis & remis usum crederes. Jamque quocunque iret, è viâ morbi cedebant. Sed nos sistimus calamum fessum. Tu quoque Lector, ne orbem nobiscum perambulare cogaris, similia illum in Galliis & Hispaniis factitasse puta.

Ex Ferrar.

Vt evadas hominem Dominum, quicumque servus es, fugis in ea loca, ubi non est Dominus tuus: ut evadas Deum, fuge ad Deum: nam non est, quò effugias Deum: præsto sunt omnia & nuda omnipotentis oculis.
S. Aug. in Psal. 30.

S. PAN.

S. PANTALEON M. 27. Iulii.

PANTALEON five PANTELEEMON (namque hoc illi nomen morituro cælum fecit) adolescens medicinæ operam dedit. Sed compendium illi ad hanc artem rectius Hermolaus in Christi scholâ ostendit, quando in hujus nomine latere panaceam edocuit. Experimentum à puero sumptum, quem vipera morfu enecarat. Hunc uno Christi nomine vitæ reddidit, & succedaneam victimam morti viperam dedit. Eâdem medicinâ noctem oculis excæcati pepulit, gemino miraculo; nam hoc tenebras etiam parentis animo discussit, fidemque fecit aspicere. Verùm his rectè videntibus, oculi ipsis Medicis cœperunt dolere, cum Æsculapium suum ad Christianos transisse viderent. Quin invidiâ excæcatus etiam Imp. Maximianus in medicum cœpit furere, cum paralyti afflictum in pedes erexisset, quem in opem à sacrificulis vocatus Phœbus destituerat. Ferro igitur & ignibus sævit, liquato oleo perfundit, ex equuleo suspendit, undis mergit, rotæ innectit, necquicquam ingeniosus in pœnas; cum medici vulneribus medicinam Christus semper faceret, & diras omnes carnificum turbas averteret. Spiculator quoque ad primum ictum ferrum suum ceram esse, & collum martyris marmor deprehendit. Resectum denique caput lactis liquorem, & Oleaster ad quem vinctus Martyr steterat, subitas frondes dare visus est. Voluit Herculum suum coronare. *Ex Metaphr.*

In hujus vitæ miseriam intrasti lugens; dies tuos in dolore & ærumnâ pertransisti; cum luctu & labore hinc exiturus es. Intelligas ergo in quantum sit ingressus

sus tuus flebilis, progressus tuus debilis, & egressus horribilis. Auctor Spec. Peccat. tom. 9. S. August.

SEPTEM DORMIENTES.

27. Iulii.

INgens hi Sancti Ecclesię negotium etiam **DORMIENTES** confecerunt VII. erant omnes germani fratres, quos Decius à patre fide minimè paternā proditos obstructo spelæo conclusit. Iverant secula jam duo & ampliùs, quando hæresis ab orco surrexit, quæ surrecturos olim à tumulo mortuos negavit. Somnium hoc esse, VII. hi, quos **DORMIENTES** dicimus, monstrarunt, qui tum in tempore sive à morte longâ, sive somno prodierunt. Illi noctem se unam dormisse rati, Decium adhuc somniabant. Quare **MALCHVM** ex suo numero adolescentem, quem ætas & morum suavis elegancia omnibus charum fecerant, exploratorem in urbem mittunt & com meatui præficiunt. Hic dum vigilare pro urbe Crucem videt, dum nullum tonare Jovem sed **CHRISTVM** audit, mirari unius noctis metamorphosin, & vel adhuc dormire, vel in alterum orbem aut certè urbem delatum se credere. Mox cum monetam antiquitate suâ incognitam protulisset, suspicionem reperti thesauri dedit. Hic ille apud Procos: ad Decium provocare, qui utique nosset adhuc, quem heri unâ cum fratribus, quòd **CHRISTO** militarent, balteo spoliasset. Obstupuit ad hæc urbis Antistes, & **MALCHVM** ad montem secutus è ruderibus æneas laminas, cum his rem omnem in lucem profert. Adest ipse Imp. Theodosius, quo spectante beati juvenes eodem loco longiùs jam dormituri oculos morte clauserunt: sed

sed cum sic mortuis etiam hæresis est mortua.
Ex variis apud Raderum in Aulâ S.

Cum te torpore, acediâ, vel tadio affici sentis, noli propterea desistere à studio spirituali; sed iuvantis require manum, trahi te obsecrans, donec denuo suscitante gratiâ factus promptior alacriorq; curras. S. Bern. serm. 22. in Cant.

SS. NAZARIUS & CELSUS MM.

28. Iulii.

HOs etiam flosculos barbarus Neronis gladius demessuit. Sed tamen sanguine suo rigati vivunt illi etiamnum in manibus tuis. Utinam & odorem virtutis sentias. Audi saltem. Spinæ rosam esse proximam ajunt, id quod NAZARIUS probat ex Judæo patre sed matre Christianâ genitus. Anceps diu in utrius religionem pedibus iret, demonstravit tandem plus matris se bibisse, fontique sacro admotus à Lino Pont. Mediolanum abiit. Ibi non multo tempore patrimonium omne in egenos effudit, cumque vinctis pro Christo animum faceret; mercedem nobilem magnique martyribus æstimatam fustuarium accepit. Sub hæc monitus à defunctâ matre in Gallias contendit. Hic à nobili matronâ nobilissimum puerulum CELSUM accipit inter bonas artes educandum. Quantam, Superi! indoles pulchra discit probo Magistro usa. Neronis imperio ad tribunal uterque raptatur. Dubito an Magistrum, an discipulum plus laudem. Ille pedum calcibus affigitur, nec tamen sibi, sed animulo suo CELSO timet. Hic virgis atrocem in modum cæditur, nec tamen sibi, imò oculo suo Magistro NAZARIO ingemiscit. Mox uterque illatam Christo injuriam

Q 5

in

in Diis ulciscuntur, rectiusque hos humi affligunt. Mari deinde velut prato inambulantes vidisses. Mitto cætera. NAZARIUS cervicem gladio præbuit. Idem CELSVS fecit, tantillus discipulus Magistro tanto non impar. Ex Lippeloo.

Quod loquimur, dictamus & scribimus, de vitæ nostræ parte prætervolat: qui dudum infans, subito puer, repente juvenis, & usque ad senectutem per spatia mutatur incerta, & antè se senem intelligit, quàm juvenem non esse miretur. S. Hieron. in c. 40. Is.

S. OLAUS MART. 29. Iulii.

SI ulli magnatum profuit alienas terras lustrare, OLAO profuit Norwegiæ Regi. Fortè Angliæ regnum hospes intravit, cum oculis, non ut hodie fit, ad curiositatem abusus, inter peregrina decora Fidem nostram aspexit. Placuit; ac proin Rothomagi postea sacris undis ablutus alius in regnum suum rediit, aulæ comites permultos Episcopos & fidei præcones trahens. Sed & ipse gloriosum duxit dignumque rege munus, Evangelii præconium facere, quæ quidem inter Imperii curas prima jam illi erat. Altera ab hac, cum otium bella dabant, purgare regnum ab ariolis & incantatoribus, quos ille, quia fumos vendunt, dignissimos ignibus judicavit. Leges quas Ecclesia sanxit, quàm sanctas à suis haberi voluerit, ex eo perspicias, si scias quàm severè neglectas in se ipso vindicavit. Nam fortè festo die cortice bacillum nudabat. Monitus statuit à malè otiosâ manu pœnas continuò expetere. Itaque assulas in ipsâ manu incendi voluit, & peccantem ignibus expiari. Cæterum quia justitiæ amans cumprimis erat, nihil mirum si post hanc terris præscriptam etiam ipse

ipse in exilium est pulsus. Redit tamen postliminiò in regnum. Verùm, quòd secum reducere etiã justitiam laboraret, concitavit in se Danorum arma. Contra hos dum movet, videt in somnis scalam ad cælos pertingentem, dumque illuc connititur, ecce à legato expergefactus conqueritur nimirum cælo se detractum. Sed eodem mox subiit, cum proditus à suis in pugnâ cecidit. Nostri tamen ævi principibus scalam, hoc est, vitæ exemplum relinquit. *Ex vit. Aquil.*

Dum vacat & licet, virtutes amplectere: in oculis tuis versetur pudor, in auribus veritas, verba vitæ in lingua tuâ, imago Dei in corde tuo, in membris omnibus continentia, ut ab Angelis & hominibus collauderis.
S. Ephrem. de Exercitatione.

S. LUPUS EPISCOP. 29. Iulii.

LVPVM dixi. Tu, si vitam leges, ovem, scio, dices, ita placidis moribus hic LVPVS erat. In conjugio annos egit septē omnino. Dehinc inter Cænobitas cœpit vivere, & conjux in virginum collegio, gratissimo Superis divortio. Verùm Trecentes ex cænobio extraxerunt, & quamvis invitū LVPVM pastorem sibi legerunt, felicissimo eventu. Alter enim lupus sed longè crudelissimus gregi imminebat Attila, ille orbis prædo, ebrius semper, sed nunquã satur humano sanguine. Et jã infesta signa urbi inferebat, cum obvius irato cum suis fit Pontifex, rogatq; quem deniq; sese esse putaret Rex, qui mundum sic omnē fulminis instar pervaderet? Attila nihil humile spirans, *flagellū DEI* se esse responderet. Hic enim verò Antistes portas pandi omnes civitatis jubet & modestissimis verbis avere multum jubet *DEI flagellum*. Quid expectas? verba hæc
Q 6 fero-

ferocissimum & ultima minitantem animum demulserunt, & LVPVS tyrannum cicuravit. Ceterum huic verborum modestiæ victus quoque ratio & vestitus responderunt. Et cibum quidem tertio primùm die sumpsit, Sabbato cibario pane contentus. Vestem quoque unicam gestavit, sed subditiâ alterâ (cilicio) superbam. Ex Surio & Naclero.

Ad Deum tuum refer flagellum tuum: quia nec Diabolus tibi aliquid faciet, nisi ille permittat, qui desuper habet potestatem, aut ad pœnam, aut ad disciplinam. Ad pœnam impiis, ad disciplinam filiis: Flagellat enim omnem filium quem recipit. S. Aug. in Pf. 31.

SS. ABDON & SENNEN MM.

30. Iulii.

CENSEbantur ABDON & SENNEN inter primos Persiæ purpuratos. Et verò nisi cunæ in patriâ, mors Romæ purpuram donasset. Nam quòd Christiano principe non indignum officium arbitrarentur, Martyrum esse vespillones, suisque manibus terræ mandare horum corpora gauderent, vinctos Decius Romam adduxit. Ibi ad tyranni tribunal steterunt auro gemmisque splendidi rei; sed extinguebant harum lucem catenæ ferreæ, quas nimium quantum gloriosi jactabant. Itaque cum munera ingentia promitteret tyrannus, si ad Deos transfirent, risere scilicet, & ad omnia tormenta provocarunt. Plumbatis igitur tentati, contrà ferreos se præbuerunt. Inde in theatro feris obiecti; sed plausum meruere & victa Martyribus colla leones submisere, feræque cicures hominem contra feros homines visæ defendere. Reperti interim qui necem inferrent gladiatores. Sed &

Mar-

Martyres tales se probarunt, cū jugulum fortiter gladio dederunt. Extincti triduum tumulo caruerunt, dum Cyrinus plumbeis oculis clausum aurum defodit, quod iterum deinde erutum est in lucem, cū Orbi Christiano Sol suus Constantinus luxit. Ex actis S. Laurentii.

Noli caduca & fugacia quæ tanquam cera liqueſcunt, admirari. Vivant alii cum Principibus familiariter; tu per orationem cum Deo verſaris: tu unigeniti Filii Dei corpore veſceris; gaude & letare te dignum effectum eſſe, qui templum ſis Dei. S. Ephrem. de vit. ſpirit.

S. GERMANUS EPISC. 31. Iulii.

GERMANVM Muſæ ad ſummos honores evexerunt. In his poſitus cū animum ad indigna munere ſuo ſtudia dimitteret, & venandi amore illectus Palladi jam Dianam præponeret, monitor adfuit Amator urbis Pontifex, & arbore, in quâ ferarum capita defixerat, exciſâ, inſanum etiam venandi ſtudium ex ejus animo extirpavit. Eſt enim iratum fugere aliquandiu Amator eſt coactus, rediit tamen paulò poſt, & inermem in templo GERMANVM aggreſſus captum amicâ vi in ſacerdotem attondit, infulæque ſuæ moriturus heredem fecit. Inde alium jam vidiffes GERMANVM. Nemo modeſtior illo. Nulli digniores infulâ mores, ille cilicio corpus veſtire, ille præter panem hordeaceum & mortis monitorem cinerem nihil in menſam admittere. Ille reditus in pauperes diſpenſare, & cū ex his uni tres reliqui aurei eſſent, jubere, ut hi etiam illis in prædam cederent. Verum cū ex his unum miniſter ſervaffet, Numenque pro binis ducentos dono ſubmiſſet, noravit ſcilicet GERMANVS avaritiem illius,

lius, qui ingens fœnus (quod trecentorum aureorum futurū erat) imminuisset. Obiit anno CCCC. XXXV. patriæ suæ unicum præsidium. Nam dum vixit contra imminentes urbi hostes ipse exercitum duxit, signa ipse tulit, utque animos civibus faceret, sæpè sæpius cum suis *Alleluia* insonuit, itaque ferè unus rectè Epiniciam ante victoriam cecinit. *Ex Surio.*

Diem ex die ne differas; sed quàm celerrimè ad Dominum te converte, antequam severissimi Iudicis sententia pronuncietur, quæ te vocet ad reddendam rationem talentorum, quæ tibi dedit; & vincētis manibus & pedibus in tenebras exteriores extrudaris. S. Ephrem. de Pœnit. & Conf.

S. IGNATIUS LOYOLA C. 31. Iulii.

IGNATIVUS è nobili milite Societatis JESU Dux animi sanitatem pedum debet vulnere, hujus curationem D. Petro, vitæ immutationem piorum librorum lectioni, castitatis verò donum Virgini MAGNÆ, quæ cum Filiolo suo spectandam illi se dedit. Ad hujus aram cum opima spolia, (arma sibi detracta) suspendisset, inter miros pœnitentiæ rigores, MARIA dictante, libellum illum Asceticum scripsit, quem ne libro satis laudes. Cum horas VIRGINIS percurreret, ad arcanum S. Triadis aspectum admissus est; Eiusdem Sabbatho extra se raptus, non nisi altero Sabbatho ad corpus rediit, Animarum lucro inhians, vir annorum XXXIII. literas discere est aggressus; mox socios scribere, parvas copias, sed ingens orbi laboranti præsidium, & cui JESVS ipse propitium Romæ se fore appromisit. Unicum ei symbolum fuit, *Major DEI Gloria;* perquàm familiaris illa cum lacrimis vox:
Hem

Heu quam sordet terra, cum calum aspicio! Hoc obtinuit anno M.D.LVI. vir divinis ostentis, vaticiniis, miraculis clarus & natus Ecclesiæ bono. Nam sanctior juventutis educatio, reductæ ab exilio Musæ, proscriptæ hæreses, assertus DD. & templorum cultus, frequens iterum Sacramentorum usus, demum uterque Orbis, ille CHRISTO subactus, hic servatus, & quicquid in utroq; filii vel faciunt fortiter vel patiuntur, id omne IGNATII est opus. De Sodalitatibus VIRGINIS quid dicam? quisquæ ex his MARIAM Matrem clamas, rectè IGNATIVM patrem dices. *Ex vitâ.*

O ingratiſſimum, ô duri cordis hominem, qui nondum intelligit, se ad labores perpetiendos, atque ad gloriam Domini Nostri Iesu Christi summo conatu quarendam & amplificandam longè maximè obligatum! Ex Epist. S.P. Ignatii de perfect. Religiosâ.

S. JOANNES COLUMBINUS C.

31. Iulii.

O Si Lector iis oculis vitam JOANNIS legeres, quibus ille Divorum legit! Et leges puto iisdem, si leges. Succensuit hic uxori cœnam seriùs apparanti. Illa, ut matrona erat præ aliis pia, jubet, dum famem rectiùs opsonet, oculos pascere legendis Divorum factis. Non erat hoc pro stomacho JOANNIS: abjicit librum. Mox tamen curiositate ductus tollit, legitque in quam primò oculis offendit Mariæ Ægyptiacæ vitam. Hic verò aliâ jam fame stimulari animus, & nauseare omnia terrena. Jam templa & preces amare, benè egenis facere, asseri incubare, castitatem cum conjugè colere, ædes in publicum peregrinorum stabulum vertere, denique ille nuper in pietate discipulus
vel

vel magistram conjugem superare. Et fortè leprâ horridum homuncionē domum portaverat, cuius nec aspectum conjunx ferre poterat. At JOANNES osculis etiam dignatus balneo recreatum in uxoris thalamo deposuit, eidemque, dum à sacris rediret, enixè commendavit. Interea dum hæc cubiculum petit, omnes odorum delicias obvias habet. Supervenit JOANNES cum bellariis, sed præter vestigia, nobiles, quos diximus, odores nihil reperit. Christus fuerat. JOANNES rebus omnibus abjectis pauperem etiam ipse induit, Societatemque condidit, quam Urbanus V. Pont. probavit, patrocinio infantrum inductus, qui matres suas, ut JESVATIS (ita is Ordo appellatur) benefacerent, monuerunt, tam magni oratores quam parvi fuerunt. *Ex Ferrar.*

Habeamus hospitalitatis curam, non ut momentaneam solum retributionem accipiamus; sed ut reponamus nobis immortalium bonorum fruitionem. Nam si hoc facimus, suscipiemus & nos Christum, & suscipiet etiam ipse nos in mansionibus, quas præparavit diligentibus se. S. Chrys. in Gen.

AU.